

Màu Của Nước Lũ Việt Nam

Nước mình có gỗ gụ, màu đỏ rất lạ lùng, cuộn cuộn những con sông / trôi trong ngày mưa lũ...(*)

Màu của rừng của rú, của biết bao nỗi buồn / trong chiến tranh tang thương, trong nhiều nhưng thời cuộc...

Mưa khuấy thành màu nước / thành máu chảy mênh mông / cho ai cũng thấy lòng / Nước Non thời đau khổ!

Dân mình không xấu hổ / vì cảm giác đã trôi! Dân mình nhìn xa xôi - nhìn theo sự thất lạc...

... Khi lòng người tan nát, ai nghĩ ngợi gì đâu? Màu gụ, nửa màu nâu / trộn nửa màu máu tụ...

Đó là màu quá khứ! Đó là màu cảm hờn! Đó là màu linh hồn / tả tơi trong mưa gió...

Màu gụ...là màu đỏ.

Màu gụ...màu thê lương.

Nghĩa Mẹ nước vỡ nguồn, Tình Cha sông ra biển...Triệu triệu người mất biển, triệu triệu người tha hương!

*

T Trời đất chia muôn phương, nước ngừng đâu, ai biết - chỉ biết Buồn Ly Biệt trôi theo Tống Biệt Hành!

Bao giờ thấy nắng xanh...sẽ quên chẳng màu gụ? Đưa người, tôi muốn giấu tiếng sóng...mà cứ reo!

Đưa người, không đi theo!

Về, nhìn trăng đầu núi...

Trần Văn Lệ

(*) <https://thanhvien.vn/bat-chap-nuoc-lu-cuon-cuon-van-dung-xem-nuoc-lu-tran-ve-nha-trang-post1406724.html>